

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 12. februarja 2019*

„Predhodno odločanje – Pravosodno sodelovanje v kazenskih zadevah – Okvirni sklep 2002/584/PNZ – Evropski nalog za prijetje – Člen 12 – Pridržanje osebe v priporu – Člen 17 – Roki za sprejetje odločitve o izvršitvi evropskega naloga za prijetje – Nacionalna zakonodaja, ki določa odpravo pripora 90 dni po prijemu po uradni dolžnosti – Skladna razlaga – Odložitev rokov – Listina Evropske unije o temeljnih pravicah – Člen 6 – Pravica do svobode in varnosti – Različne razlage nacionalne zakonodaje – Jasnost in predvidljivost“

V zadevi C-492/18 PPU,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo rechtbank Amsterdam (sodišče v Amsterdamu, Nizozemska) z odločbo z dne 27. julija 2018, ki je na Sodišče prispela 27. julija 2018, v postopku za izvršitev evropskega naloga za prijetje, ki je bil izdan zoper

TC,

SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi R. Silva de Lapuerta, podpredsednica Sodišča v funkciji predsednice prvega senata, A. Arabadžiev (poročevalec), E. Regan, C. G. Fernlund in S. Rodin, sodniki,

generalni pravobranilec: M. Szpunar,

sodna tajnica: M. Ferreira, glavna administratorica,

na podlagi predloga predložitvenega sodišča z dne 27. julija 2018, ki je na Sodišče prispel 27. julija 2018, naj se predlog za sprejetje predhodne odločbe v skladu s členom 107 Poslovnika Sodišča obravnava po nujnem postopku,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 4. oktobra 2018,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za TC T. J. Kodrzycki in Th. O. M. Dieben, advocaten,
- za Openbaar Ministerie R. Vorrink, J. Asbroek in K. van der Schaft, Officiëren van Justitie,
- za nizozemsko vlado M. K. Bulterman, M. A. M. de Ree in J. M. Hoogveld, agenti,
- za češko vlado M. Smolek, J. Vlácil in A. Kasalická, agenti,

* Jezik postopka: nizozemščina.

- za Irsko A. Joyce in G. Mullan, agenta,
- za italijansko vlado G. Palmieri, agentka, skupaj s S. Faracijem, avvocato dello Stato,
- za Evropsko komisijo R. Troosters, agent,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 6. novembra 2018
izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 6 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina).
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru izvršitve evropskega naloga za prijetje na Nizozemskem, ki so ga pristojni organi Združenega kraljestva 12. junija 2017 izdali zoper TC (v nadaljevanju: zadevni evropski nalog za prijetje).

Pravni okvir

Pravo Unije

Listina

- 3 Člen 6 Listine, naslovljen „Pravica do svobode in varnosti“, določa:

„Vsakdo ima pravico do svobode in varnosti.“

Okvirni sklep 2002/584/PNZ

- 4 V uvodni izjavi 12 Okvirnega sklepa Sveta 2002/584/PNZ z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 6, str. 34) je navedeno:

„Ta okvirni sklep spoštuje temeljne pravice in upošteva načela, ki jih priznava člen 6 Pogodbe o Evropski uniji in jih izraža Listina [...]“

- 5 Člen 1 Okvirnega sklepa, naslovljen „Opredelitev evropskega naloga za prijetje in obveznost njegove izvršitve“, v odstavku 3 določa:

„Ta okvirni sklep ne spreminja obveznosti, ki izhajajo iz spoštovanja temeljnih pravic in temeljnih pravnih načel iz člena 6 Pogodbe o Evropski uniji.“

- 6 Člen 12 navedenega okvirnega sklepa, naslovljen „Pridržanje osebe v priporu“, določa:

„Kadar je oseba prijeta na podlagi evropskega naloga za prijetje, izvršitveni pravosodni organ v skladu z zakonodajo izvršitvene države članice odloči, ali bo oseba ostala v priporu. Oseba je lahko kadar koli začasno izpuščena na prostost v skladu z notranjim pravom izvršitvene države članice, pod pogojem, da pristojni organ te države z vsemi potrebnimi ukrepi osebi prepreči pobeg.“

7 Člen 15 tega okvirnega sklepa, naslovljen „Odločitev o predaji“, v odstavku 1 določa:

„Izvršitveni pravosodni organ odloči, v časovnih rokih in pod pogoji, opredeljenimi v tem okvirnem sklepu, ali bo predal prijeto osebo.“

8 Člen 17 Okvirnega sklepa 2002/584, naslovljen „Časovni roki in postopki pri odločitvi o izvršitvi evropskega naloga za prijetje“, določa:

„1. Evropski nalog za prijetje je treba obravnavati in izvršiti kot nujno zadevo.

[...]

3. V drugih primerih mora biti končna odločitev o izvršitvi evropskega naloga za prijetje sprejeta v 60 dneh po prijettju zahtevane osebe.

4. Kadar se v posebnih primerih evropski nalog za prijetje ne more izvršiti v časovnih rokih iz odstavkov 2 in 3, izvršitveni pravosodni organ o tem nemudoma obvesti odreditveni pravosodni organ in pojasni razloge za zamudo. V takem primeru se časovni rok lahko podaljša za dodatnih 30 dni.

5. Dokler izvršitveni pravosodni organ ne sprejme dokončne odločitve o evropskem nalogu za prijetje, mora zagotoviti, da ostanejo izpolnjeni materialni pogoji, potrebni za dejansko predajo osebe.

[...]

7. Kadar v posebnih okoliščinah država članica ne more upoštevati časovnih rokov iz tega člena, o tem obvesti [Urad Evropske unije za pravosodno sodelovanje (Eurojust)] in navede razloge za zamudo. Poleg tega država članica, ki s strani druge države članice doživlja ponavljajoče se zamude pri izvrševanju evropskega naloga za prijetje, o tem obvesti Svet, da bi se izvajanje te okvirne odločbe ocenilo na ravni držav članic.“

Nizozemsko pravo

9 Člen 22 Overleveringswet (zakon o predaji) (Stb. 2004, št. 195, v nadaljevanju: OLW), s katerim je bil prenesen Okvirni sklep 2002/584, določa:

„1. Rechtbank (sodišče) mora odločbo, s katero sodišče odloči o predaji, izdati v šestdesetih dneh po prijettju zahtevane osebe iz člena 21.

[...]

3. Rechtbank (sodišče) lahko v izjemnih primerih ob tem, da odreditvenemu pravosodnemu organu navede razloge za svojo odločitev v zvezi s tem, podaljša rok 60 dni za največ 30 dni.

4. Če rechtbank (sodišče) odločbe ne izda v roku iz odstavka 3, lahko ponovno podaljša rok za nedoločen čas, če – ob naložitvi nekaterih pogojev – začasno odpravi odvzem prostosti zahtevane osebe in o tem obvesti odreditveni pravosodni organ.“

10 Člen 64 OLW določa:

„1. V primerih, v katerih je na podlagi tega zakona treba ali mogoče sprejeti odločitev o odvzemu prostosti, je mogoče odrediti, da se ta odvzem prostosti ob naložitvi nekaterih pogojev začasno preloži ali odpravi do izdaje odločbe rechtbank (sodišče), s katero se ugotovi predlogu za predajo. Pogoji, ki se naložijo, smejo biti namenjeni zgolj temu, da se prepreči pobeg.

2. Za odredbe na podlagi odstavka 1, ki jih sprejme rechtbank (sodišče) ali preiskovalni sodnik, se smiselno uporabljajo člen 80, razen odstavka 2, in členi od 81 do 88 zakonika o kazenskem postopku.“

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

- 11 TC, zoper katerega je bil izdan zadevni evropski nalog za prijetje, je britanski državljani s prebivališčem v Španiji, ki je osumljen, da je kot eden od vodilnih v kriminalni organizaciji sodeloval pri uvozu, distribuciji in prodaji trdih drog, med drugim 300 kilogramov kokaina. Za to kaznivo dejanje je najvišja zagrožena kazen po pravu Združenega kraljestva kazen dosmrtnega zapora.
- 12 TC je bil 4. aprila 2018 prijet na Nizozemskem. Tega dne je začel teči 60-dnevni rok za sprejetje odločitve o izvršitvi zadevnega evropskega naloga za prijetje iz člena 22(1) OLW in člena 17(3) Okvirnega sklepa 2002/584.
- 13 Predložitveno sodišče, rechtbank Amsterdam (sodišče v Amsterdamu, Nizozemska) je na obravnavi 31. maja 2018 preučilo zadevni evropski nalog za prijetje. Po koncu te obravnave je odredilo pridržanje TC v priporu in rok za sprejetje odločitve o izvršitvi zadevnega evropskega naloga za prijetje podaljšalo za 30 dni. To sodišče je z vmesnim sklepom z dne 14. junija 2018 ponovno odprlo ustni postopek in ga prekinilo do odgovora Sodišča na vprašanje za predhodno odločanje, ki je bilo predloženo 17. maja 2018 v zadevi, v kateri je bila medtem izdana sodna z dne 19. septembra 2018, RO (C-327/18 PPU, EU:C:2018:733), ter pojasnilo, da je bil rok za sprejetje odločitve od 14. junija 2018 odložen do izreka zadnjeavedene sodbe.
- 14 TC je predlagal, naj se njegov pripor odpravi s 4. julijem 2018, torej z dnem, ko je poteklo 90 dni od njegovega prijetja.
- 15 Predložitveno sodišče pojasnjuje, da mora rechtbank (sodišče) na podlagi člena 22(4) OLW ob izteku 90-dnevnega roka, določenega za sprejetje končne odločitve o izvršitvi evropskega naloga za prijetje, načeloma odpraviti pripor z namenom predaje zahtevane osebe. Nizozemski zakonodajalec naj bi pri sprejetju te določbe izhajal iz domneve, da je taka odprava naložena z Okvirnim sklepom 2002/584.
- 16 Vendar naj bi bilo iz sodbe z dne 16. julija 2015, Lanigan (C-237/15 PPU, EU:C:2015:474), razvidno, da je ta domneva napačna in da ne upošteva dovolj obveznosti, ki jih ima sodišče, ki odloča o predlogu za izvršitev evropskega naloga za prijetje, na podlagi določb primarnega prava Unije, med katerimi je zlasti obveznost, da kot sodišče zadnje stopnje v tovrstnih zadevah Sodišču predloži vprašanje za sprejetje predhodne odločbe, če je odgovor na to vprašanje nujen za sprejetje odločitve, in da prekine postopek v zvezi s predajo, če obstaja dejanska nevarnost, da se bo z zahtevano osebo v odreditveni državi članici ravnalo nečloveško ali ponižujoče v smislu sodbe z dne 5. aprila 2016, Aranyosi in Căldăraru (C-404/15 in C-659/15 PPU, EU:C:2016:198).
- 17 Predložitveno sodišče zato navaja, da je razvilo sodno prakso, ki mu omogoča, da poda razlago člena 22(4) OLW, ki je hkrati skladna z Okvirnim sklepom 2002/584 in z OLW, tako da se v primerih, navedenih v prejšnji točki, postopek v zvezi s predajo prekine. V skladu s to razlago naj bi se člen 22(4) OLW uporabil, ker je rok za odločitev o predaji odložen.
- 18 Navedena razlaga naj ne bi posegala v možnost odreditve odprave pripora z namenom predaje, kar naj bi predložitveno sodišče običajno opravilo, zlasti če je z določitvijo pogojev begosumnost mogoče omejiti na sprejemljivo raven. Vendar naj bi bila v obravnavani zadevi podana resna begosumnost, ki naj je ne bi bilo mogoče omejiti na sprejemljivo raven.
- 19 Gerechtshof Amsterdam (pritožbeno sodišče v Amsterdamu, Nizozemska) pa naj bi že razsodilo, da je razlaga člena 22(4) OLW, ki je bila navedena v točki 17 te sodbe, napačna, pri čemer je še menilo, da bi stroga uporaba te določbe nacionalnega prava lahko škodovala učinkovitosti prava Unije. Gerechtshof

Amsterdam (pritožbeno sodišče v Amsterdamu) naj bi tako opravilo *in abstracto* tehtanje med interesom pravnega reda Unije, povezanega z obveznostjo, da se pri Sodišču vložijo predlog za sprejetje predhodne odločbe in počaka na njegov odgovor oziroma da se odločitev o predaji odloži, če obstaja dejanska nevarnost, da se bo z zahtevano osebo v priporu v odreditveni državi članici ravnalo nečloveško ali ponižujoče, ter interesom zagotovitve spoštovanja notranjega prava in pravne varnosti. Izid abstraktnega tehtanja interesov naj bi pomenil, da je treba šteti, da je tek roka za odločitev o predaji prekinjen od trenutka, ko je rechtbank (sodišče) odločilo, da bo Sodišču predložilo vprašanje za predhodno odločanje, ali od trenutka, ko je odložilo odločitev o predaji, razen če je pridržanje v priporu z namenom predaje v nasprotju s členom 6 Listine.

- 20 Predložitveno sodišče naj bi nato kljub temu ohranilo svojo razlago člena 22(4) OLW, ki je po njegovem mnenju skladna z Okvirnim sklepom 2002/584 in ki naj do danes ne bi pripeljala do drugačnega izida kot do abstraktnega uravnoteženja, ki ga je izvedlo *Gerechtshof Amsterdam* (pritožbeno sodišče v Amsterdamu).
- 21 V obravnavani zadevi naj bi TC med drugim zatrnil, da je ta razlaga člena 22(4) OLW v nasprotju z načelom pravne varnosti, tako da je s pridržanjem v priporu z namenom njegove predaje kršen člen 5 Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisane v Rimu 4. novembra 1950 (v nadaljevanju: EKČP), in člen 6 Listine. TC naj bi v utemeljitev tega stališča navedel, da je v predhodni podobni zadevi pri Evropskem sodišču za človekove pravice zahtevana oseba vložila pritožbo proti Kraljevini Nizozemski zaradi kršitve člena 5 EKČP (zadeva *Cernea* proti Nizozemski, pritožba št. 62318/16) in da je ta država članica v tej zadevi vložila enostransko izjavo, da je bil kršen člen 5 EKČP. Evropsko sodišče za človekove pravice pa v tej zadevi še ni odločilo.
- 22 V zvezi s tem po mnenju predložitvenega sodišča iz točke 32 sodbe z dne 29. junija 2017, *Popławski* (C-579/15, EU:C:2017:503), izhaja, da je ena od omejitev obveznosti razlage nacionalne zakonodaje v skladu z okvirnim sklepom namreč načelo pravne varnosti. Poleg tega bi moral biti pripor z namenom predaje v skladu s členom 6 Listine.
- 23 Predložitveno sodišče se tako sprašuje, ali je pridržanje v priporu z namenom predaje v primeru, kakršen je primer TC, v nasprotju s členom 6 Listine, zlasti z načelom pravne varnosti, ki je z njim določeno.
- 24 V zvezi s tem pojasnjuje, da je njegova sodna praksa v zvezi z odložitvijo roka za odločitev omejena na dve vrsti navedenih položajev, da je jasna in dosledna ter da je objavljena. Enako naj bi veljalo za sodno prakso *Gerechtshof Amsterdam* (pritožbeno sodišče v Amsterdamu). Predložitveno sodišče tako meni, da bi TC lahko – po potrebi po posvetovanju s svojim svetovalcem – predvideval, da se bo pripor z namenom njegove predaje lahko podaljšal prek 90 dni od njegovega prijeteja.
- 25 Če bi Sodišče ugotovilo, da je pripor z namenom predaje v primeru, kakršen je primer TC, v nasprotju s členom 6 Listine, se predložitveno sodišče še sprašuje, ali člena 22(4) OLW ne sme uporabiti, ker uporaba te določbe prinaša rešitev, ki je v nasprotju s pravom Unije, in razlaga te določbe, ki bi bila v skladu s tem pravom, tako ni mogoča, ter ali je tak pristop kot tak v nasprotju z načelom pravne varnosti.
- 26 V teh okoliščinah je *rechtbank Amsterdam* (sodišče v Amsterdamu) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali je v primeru, v katerem:

- je izvršitvena država članica člen 17 Okvirnega sklepa 2002/584 prenesla tako, da je treba pripor zaradi izročitve zahtevane osebe vedno odpraviti, ko je prekoračen 90-dnevni rok za sprejetje končne odločitve o izvršitvi evropskega naloga za prijeteja in predajo, in

- so sodišča te države članice razlagala nacionalno pravo tako, da se tek roka za odločitev prekine, ko izvršitveni pravosodni organ odloči, da bo predložil vprašanje za predhodno odločanje Sodišču ali da bo počakal na odgovor na vprašanje za predhodno odločanje, ki ga je predložil drug izvršitveni pravosodni organ, ali da bo odložil odločitev o predaji zaradi dejanske nevarnosti nečloveških ali nehumanih razmer v priporu v odreditveni državi članici,

ohranitev pripora zaradi izročitve begosumne osebe, katere predaja je zahtevana, kadar ta pripor traja več kot 90 dni od prijete zahtevane osebe, v nasprotju s členom 6 [Listine]?”

Nujni postopek

- 27 Predložitveno sodišče je predlagalo, naj se ta predlog za sprejetje predhodne odločbe obravnava po nujnem postopku predhodnega odločanja, ki je določen v členu 107 Poslovnika Sodišča.
- 28 V utemeljitev svojega predloga je to sodišče navedlo, da je bil TC v priporu na Nizozemskem zgolj na podlagi zadevnega evropskega naloga za prijete, ki ga je Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska izdalo za uvedbo kazenskega postopa zoper njega. Predložitveno sodišče je menilo, da o predlogu za odpravo pripora zoper TC ni moglo odločiti pred odločitvijo Sodišča o predlogu za sprejetje predhodne odločbe. Zato je menilo, da rok, v katerem bo podan odgovor Sodišča, neposredno in odločilno vpliva na trajanje pripora TC.
- 29 Glede tega je treba na prvem mestu ugotoviti, da se ta predlog za sprejetje predhodne odločbe nanaša na razlago Okvirnega sklepa 2002/584, ki spada na področja iz naslova V tretjega dela Pogodbe DEU, ki se nanaša na območje svobode, varnosti in pravice. Zato se zanj lahko uporabi nujni postopek predhodnega odločanja.
- 30 Na drugem mestu je treba v zvezi z merilom nujnosti v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča upoštevati okoliščino, da je bila zadevni osebi odvzeta prostost in da je njeno pridržanje v priporu odvisno od rešitve spora o glavni stvari. Poleg tega je treba položaj zadevne osebe presojati glede na stanje na dan preizkusa predloga, naj se predlog za sprejetje predhodne odločbe obravnava po nujnem postopku (sodba z dne 19. septembra 2018, RO, C-327/18 PPU, EU:C:2018:733, točka 30 in navedena sodna praksa).
- 31 V obravnavani zadevi pa tega dne ni bilo sporno, prvič, da je bil TC v priporu in, drugič, da je bila ohranitev TC v tem položaju odvisna od odločitve, ki bi morala biti sprejeta glede njegovega predloga za odpravo tega pripora, v zvezi s katerim je bil postopek prekinjen do odgovora Sodišča v prav tej zadevi.
- 32 V teh okoliščinah je prvi senat Sodišča 9. avgusta 2018 na predlog sodnika poročevalca in po opredelitvi generalnega pravobranilca odločil, da se predlogu predložitvenega sodišča, naj se ta predlog za sprejetje predhodne odločbe obravnava po nujnem postopku predhodnega odločanja, ugoti.
- 33 Na tretjem mestu, predložitveno sodišče je 9. oktobra 2018 Sodišče obvestilo, da je dan pred tem pod nekaterimi pogoji odredilo odpravo pripora TC od 8. oktobra 2018 do sprejema odločitve o njegovi predaji v Združeno kraljestvo. Po izračunih tega sodišča se je namreč 90-dnevni rok za odločitev ob upoštevanju obdobja, v katerem je bil ta rok odložen, iztekel 8. oktobra 2018.
- 34 Ker se je poleg tega Openbaar Ministerie (državno tožilstvo, Nizozemska) zoper odločbo predložitvenega sodišča z dne 8. oktobra 2018 pritožilo, je Gerechtshof Amsterdam (pritožbeno sodišče v Amsterdamu) Sodišče 12. novembra 2018 obvestilo, da je prekinilo ta pritožbeni postopek do izdaje te sodbe.

35 V teh okoliščinah je prvi senat Sodišča štel, da je bila z 8. oktobrom 2018 nujnost v tej zadevi preklicana in da zadeve zato ni več treba obravnavati po nujnem postopku.

Vprašanje za predhodno odločanje

36 Najprej je treba poudariti, da postavljeno vprašanje temelji na predpostavkah, in sicer, prvič, da lahko postopek predaje, kakršen je ta v postopku v glavni stvari, traja več kot 90 dni, zlasti v enem od primerov, ki so predmet postavljenega vprašanja, drugič, da obveznost odprave pripora zahtevane osebe v vseh primerih, ko se je iztekel 90-dnevni rok od njenega prijetja, kakršno nalaga člen 22(4) OLW, ni združljiva z Okvirnim sklepom 2002/584, tretjič, da tako razlaga te nacionalne določbe, ki jo je podalo predložitveno sodišče, kot sodna praksa *Gerechtshof Amsterdam* (pritožbeno sodišče v Amsterdamu) težita k vzpostavitvi skladnosti nacionalnega pravnega okvira s tem okvirnim sklepom in, četrtič, da navedene razlage kljub svojim različnim pravnim podlagam do zdaj niso pripeljale do različnih odločitev. Kot je bilo navedeno v točki 25 te sodbe, se predložitveno sodišče poleg tega sprašuje, ali navedene nacionalne določbe, če je to ustrezno, ne sme uporabiti.

37 V skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča je v postopku sodelovanja med nacionalnimi sodišči in Sodiščem, uvedenem s členom 267 PDEU, naloga Sodišča dati nacionalnemu sodišču koristen odgovor, ki mu omogoča rešitev spora, o katerem odloča. S tega vidika mora Sodišče po potrebi preoblikovati vprašanja, ki so mu bila predložena. To, da je nacionalno sodišče vprašanje za predhodno odločanje formalno oblikovalo tako, da se je sklicevalo na nekatere določbe prava Unije, ne preprečuje, da Sodišče nacionalnemu sodišču ne bi predložilo vseh elementov razlage, ki bi lahko bili koristni pri sojenju o zadevi, o kateri to odloča, ne glede na to, ali jih je nacionalno sodišče v vprašanjih navedlo. Glede tega mora Sodišče iz vseh elementov, ki jih je predložilo nacionalno sodišče, zlasti iz obrazložitve predložitvene odločbe, zbrati elemente prava Unije, ki jih je treba razložiti, upoštevajoč predmet spora (sodba z dne 27. junija 2017, *Congregación de Escuelas Pías Provincia Betania*, C-74/16, EU:C:2017:496, točka 36 in navedena sodna praksa).

38 Ker je v obravnavani zadevi predložitveno sodišče 8. oktobra 2018 odločilo, da odpravi pripor TC, in ker *Gerechtshof Amsterdam* (pritožbeno sodišče v Amsterdamu) te odločitve ni spremenilo, ni treba obravnavati vprašanja, ki je bilo navedeno v obrazložitvi predložitvene odločbe in ki se nanaša na morebitno neuporabo člena 22(4) OLW. Da pa bi predložitvenemu sodišču dali na voljo elemente razlage, ki bodo koristni pri odločanju o sporu, ki mu je predložen, je treba postavljeno vprašanje preoblikovati in nanj odgovoriti ob upoštevanju predpostavk, navedenih v točki 36 te sodbe.

39 Iz tega izhaja, da je treba šteti, da želi predložitveno sodišče z vprašanjem v bistvu izvedeti, prvič, ali je treba Okvirni sklep 2002/584 razlagati tako, da nasprotuje nacionalni določbi, kakršna je ta v postopku v glavni stvari, ki določa splošno in brezpogojno obveznost izpustitve zahtevane osebe, ki je bila prijeta na podlagi evropskega naloga za prijetje, na prostost ob izteku roka 90 dni od njenega prijetja, če je podana resna begosumnost te osebe, ki je s primernimi ukrepi ni mogoče omejiti na sprejemljivo raven, in drugič, ali je treba člen 6 Listine razlagati tako, da nasprotuje nacionalni sodni praksi, ki omogoča pridržanje zahtevane osebe v priporu po tem 90-dnevnem roku na podlagi razlage te nacionalne določbe, v skladu s katero je navedeni rok odložen, če izvršitveni pravosodni organ bodisi odloči, da pri Sodišču vloži predlog za sprejetje predhodne odločbe, bodisi počaka na odgovor na vprašanje za predhodno odločanje, ki ga je predložil neki drug izvršitveni pravosodni organ, bodisi odločitev o predaji preloži, ker lahko v odreditveni državi članici obstaja dejanska nevarnost nečloveških ali nehumanih razmer v priporu.

40 V zvezi s tem je treba na prvem mestu opozoriti, da je cilj Okvirnega sklepa 2002/584, kot izhaja zlasti iz njegovega člena 1(1) in (2) v povezavi z njegovima uvodnima izjavama 5 in 7, nadomestitev multilateralnega sistema izročitve, ki se je oblikoval na podlagi Evropske konvencije o izročitvi, podpisane 13. decembra 1957 v Parizu, s sistemom predaje obsojenih ali osumljenih oseb med pravosodnimi organi zaradi izvršitve kazni ali kazenskega pregona, pri čemer zadnjenavedeni sistem

temelji na načelu medsebojnega priznavanja (sodba z dne 25. julija 2018, Minister for Justice and Equality (Pomanjkljivosti pravosodnega sistema), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, točka 39 in navedena sodna praksa).

- 41 Namen Okvirnega sklepa 2002/584 je torej, da se z uvedbo novega poenostavljenega in učinkovitejšega sistema predaje oseb, ki so obsojene ali osumljene storitve kaznivega dejanja, poenostavi in pospeši pravosodno sodelovanje in da se tako prispeva k uresničitvi cilja, zastavljenega za Unijo, da ta postane prostor svobode, varnosti in pravice, tako da se opira na visoko stopnjo zaupanja, ki mora obstajati med državami članicami (sodba z dne 25. julija 2018, Minister for Justice and Equality (Pomanjkljivosti v pravosodnem sistemu), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, točka 40 in navedena sodna praksa).
- 42 Na tem cilju pospešitve pravosodnega sodelovanja temeljijo med drugim roki za sprejetje odločitev glede evropskega naloga za prijetje. V zvezi s tem, kot je razvidno iz sodne prakse Sodišča, je treba člena 15 in 17 Okvirnega sklepa 2002/584 razlagati tako, da zahtevata, da se končna odločitev o izvršitvi evropskega naloga za prijetje načeloma sprejme v teh rokih, katerih pomen je sicer poudarjen v več določbah tega okvirnega sklepa (glej v tem smislu sodbo z dne 16. julija 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, točki 29 in 32 ter navedena sodna praksa).
- 43 Vendar lahko zaradi presoje izvršitvenega pravosodnega organa, ki mora odločiti o predaji osebe, za katero je bil izdan evropski nalog za prijetje, o obstoju dejanske nevarnosti, da se bo s to osebo v primeru predaje odreditvenemu pravosodnemu organu ravnalo nečloveško ali ponižujoče v smislu člena 4 Listine ali da bo kršena njena temeljna pravica do neodvisnega sodišča in s tem bistvena vsebina njene temeljne pravice do poštenega sojenja, ki je zagotovljena s členom 47, drugi odstavek, Listine, v skladu s členom 1(3) Okvirnega sklepa 2002/584 (glej v tem smislu sodbi z dne 5. aprila 2016, Aranyosi in Căldăraru, C-404/15 in C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, točki 83 in 88 ter navedena sodna praksa, in z dne 25. julija 2018, Minister for Justice and Equality (Pomanjkljivosti v pravosodnem sistemu), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, točki 59 in 60 ter navedena sodna praksa) trajanje postopka predaje preseže 90-dnevni rok, kot je pravilno navedlo predložitveno sodišče. Enaka nevarnost obstaja glede dodatnega roka, povezanega s prekinitvijo postopka do izdaje odločbe Sodišča v odgovor na predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga vloži izvršitveni pravosodni organ na podlagi člena 267 PDEU.
- 44 Na drugem mestu je treba opozoriti, da izvršitveni pravosodni organ v skladu s členom 12 navedenega okvirnega sklepa odloči, ali mora oseba, ki je bila prijeta na podlagi evropskega naloga za prijetje, ostati v priporu v skladu s pravom izvršitvene države članice. Ta člen določa tudi, da je lahko ta oseba kadar koli začasno izpuščena na prostost v skladu s pravom te države, pod pogojem, da pristojni organ navedene države z vsemi potrebnimi ukrepi navedeni osebi prepreči pobeg.
- 45 Ugotoviti pa je treba, da ta člen ne določa na splošno, da je pridržanje zahtevane osebe v priporu mogoče le za določen čas, zlasti pa ne, da bi bilo to po izteku rokov, določenih v členu 17 Okvirnega sklepa, izključeno (sodba z dne 16. julija 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, točka 44).
- 46 Podobno, čeprav člen 12 Okvirnega sklepa 2002/584 dopušča možnost, da je oseba, prijeta na podlagi evropskega naloga za prijetje, pod nekaterimi pogoji začasno izpuščena na prostost, pa ni ne v tej ne v nobeni drugi določbi tega okvirnega sklepa navedeno, da bi moral izvršitveni pravosodni organ po izteku rokov, določenih v njegovem členu 17, to osebo začasno izpustiti na prostost ali, *a fortiori*, povsem izpustiti (glej v tem smislu sodbo z dne 16. julija 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, točki 45 in 46).
- 47 Ker je treba postopek za izvršitev evropskega naloga za prijetje namreč nadaljevati tudi po izteku rokov, določenih v členu 17 Okvirnega sklepa 2002/584, bi lahko splošna in brezpogojna obveznost začasne izpustitve na prostost ali, *a fortiori*, popolne izpustitve te osebe ob izteku teh rokov oziroma ko je

skupno trajanje pripora zahtevane osebe daljše od teh rokov, omejevala učinkovitost sistema predaje, uvedenega s tem okvirnim sklepom, in s tem ovirala uresničevanje ciljev, ki jim ta sklep sledi (sodba z dne 16. julija 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, točka 50).

- 48 Če torej izvršitveni pravosodni organ odloči, da se pripor zahtevane osebe odpravi, mora tako na podlagi člena 12 in člena 17(5) navedenega okvirnega sklepa za začasno izpustitev te osebe na prostost sprejeti vse potrebne ukrepe, da ji prepreči pobeg, in zagotoviti, da ostanejo izpolnjeni materialni pogoji, potrebni za njeno dejansko predajo, dokler ni sprejeta končna odločitev o izvršitvi evropskega naloga za prijetje (glej v tem smislu sodbo z dne 16. julija 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, točka 61).
- 49 Iz tega izhaja, da če je, kot v obravnavani zadevi navaja predložitveno sodišče, podana resna begosumnost, ki je ni mogoče omejiti na sprejemljivo raven s primernimi ukrepi, s katerimi bi bilo mogoče zagotoviti, da ostanejo izpolnjeni materialni pogoji, potrebni za dejansko predajo zahtevane osebe, lahko začasna izpustitev te osebe na prostost prizadene učinkovitost sistema predaje, ki je vzpostavljen z Okvirnim sklepom 2002/584, in zato ovira uresničitev ciljev, ki jim ta sklep sledi, ker tako ne bi bilo več zagotovljeno, da ti materialni pogoji ostanejo izpolnjeni.
- 50 To pomeni, da obveznost iz člena 22(4) OLW, da se v vseh primerih odpravi pripor z namenom predaje zahtevane osebe, če je potekel rok 90 dni od njenega prijetja, ni združljiva z določbami Okvirnega sklepa 2002/584, kot je v predlogu za sprejetje predhodne odločbe sicer že ugotovilo predložitveno sodišče.
- 51 Na tretjem mestu je treba poudariti, najprej, da razlaga navedene nacionalne določbe, ki jo je podalo predložitveno sodišče, očitno ni taka, da bi bila ta nezdržljiva lahko odpravljena v vseh okoliščinah, ker je predložitveno sodišče, kot je razvidno iz točke 33 te sodbe, v obravnavani zadevi kljub temu, da je v predlogu za sprejetje predhodne odločbe izrecno štelo, da je podana resna begosumnost TC, ki je ni bilo mogoče omejiti na sprejemljivo raven s primernimi ukrepi, s katerimi bi bilo mogoče zagotoviti, da ostanejo izpolnjeni materialni pogoji, potrebni za dejansko predajo, odredilo odpravo pripora TC pod nekaterimi pogoji od 8. oktobra 2018, ker se je po njegovih izračunih 90-dnevni rok za odločitev tega dne ob upoštevanju obdobja odložitve tega roka iztekel.
- 52 Dalje, čeprav je tudi na podlagi sodne prakse *Gerechtshof Amsterdam* (pritožbeno sodišče v Amsterdamu) zahtevano osebo mogoče začasno izpustiti na prostost, čeprav je podana resna begosumnost te osebe, ki je ni mogoče omejiti na sprejemljivo raven s primernimi ukrepi, s katerimi bi bilo mogoče zagotoviti, da ostanejo izpolnjeni materialni pogoji, potrebni za dejansko predajo te osebe, ta sodna praksa prav tako ne omogoča razlage člena 22(4) OLW, ki bi bila združljiva z določbami Okvirnega sklepa 2002/584.
- 53 Nazadnje, poudariti je treba, da je kakršna koli odložitev roka za končno odločitev o izvršitvi evropskega naloga za prijetje lahko vsekakor dopustna samo ob spoštovanju obveznosti obveščanja, ki je izvršitvenemu pravosodnemu organu naložena med drugim s členom 17(4) in (7) tega okvirnega sklepa.
- 54 Na četrtem mestu je treba opozoriti, da člen 1(3) Okvirnega sklepa 2002/584 izrecno določa, da ta sklep ne spreminja obveznosti spoštovanja temeljnih pravic in temeljnih pravnih načel, ki so določeni v členu 6 EU in se odražajo v Listini, pri čemer se ta obveznost nanaša na vse države članice in torej tako na odreditveno kot na izvršitveno državo članico (sodba z dne 16. julija 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, točka 53 in navedena sodna praksa).
- 55 Člen 12 tega okvirnega sklepa je treba zato razlagati v skladu s členom 6 Listine, ki določa, da ima vsakdo pravico do svobode in varnosti (sodba z dne 16. julija 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, točka 54).

- 56 V zvezi s tem je treba opozoriti, da člen 52(1) Listine določa, da je uresničevanje te pravice lahko omejeno, če so te omejitve predpisane z zakonom, če spoštujejo bistveno vsebino navedenih pravic in svoboščin, če so ob upoštevanju načela sorazmernosti potrebne ter če dejansko ustrezajo ciljem splošnega interesa, ki jih priznava Unija, ali so potrebne zaradi zaščite pravic in svoboščin drugih (sodbi z dne 16. julija 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, točka 55 in navedena sodna praksa, ter z dne 15. marca 2017, Al Chodor, C-528/15, EU:C:2017:213, točka 37).
- 57 Ker pa Listina vsebuje pravice, ki ustrezajo pravicam, ki jih zagotavlja EKČP, je namen člena 52(3) Listine zagotoviti potrebno usklajenost med pravicami iz Listine in ustreznimi pravicami, zagotovljenimi z EKČP, ne da bi to škodilo avtonomiji prava Unije in Sodišča Evropske unije. Pri razlagi člena 6 Listine je treba torej upoštevati člen 5(1) EKČP kot minimalno raven varstva (glej v tem smislu sodbi z dne 15. marca 2017, Al Chodor, C-528/15, EU:C:2017:213, točka 37, in z dne 14. septembra 2017, K., C-18/16, EU:C:2017:680, točka 50 in navedena sodna praksa).
- 58 V zvezi s tem iz sodne prakse Evropskega sodišča za človekove pravice, ki se nanaša na člen 5 EKČP, izhaja, da dejstvo, da mora biti vsak odvzem prostosti zakonit, ne pomeni le, da mora ta odvzem imeti zakonsko podlago v nacionalnem pravu, temveč tudi to, da mora biti ta zakon dovolj dostopen in natančen, njegova uporaba pa predvidljiva, da se prepreči kakršna koli nevarnost samovoljnega ravnanja (glej v tem smislu sodbo z dne 15. marca 2017, Al Chodor, C-528/15, EU:C:2017:213, točka 38 in navedena sodna praksa).
- 59 Poleg tega je treba v skladu s sodno prakso Sodišča v zvezi s tem poudariti, da je cilj jamstev v zvezi s svobodo, kot so določena tako v členu 6 Listine kot v členu 5 EKČP, zlasti zaščita posameznika pred samovoljnim ravnanjem. Da bi bila izvršitev ukrepa odvzema prostosti v skladu s tem ciljem, mora ta izvršitev tako med drugim biti brez elementov slabe vere ali prevare s strani organov (sodba z dne 15. marca 2017, Al Chodor, C-528/15, EU:C:2017:213, točka 39 in navedena sodna praksa).
- 60 Iz navedenega izhaja, da ker pridržanje zahtevane osebe v priporu po 90-dnevem roku močno posega v njeno pravico do svobode, morajo biti pri tem pridržanju spoštovana stroga jamstva, in sicer obstoj pravne podlage, ki ga upravičuje, pri čemer mora ta pravna podlaga izpolnjevati zahteve jasnosti, predvidljivosti in dostopnosti, da se prepreči vsakršna nevarnost samovoljnega ravnanja, kot izhaja iz točke 58 te sodbe (glej v tem smislu sodbo z dne 15. marca 2017, Al Chodor, C-528/15, EU:C:2017:213, točka 40 in navedena sodna praksa).
- 61 V obravnavani zadevi ni sporno, da OLW v nizozemskem pravnem redu pomeni pravno podlago pripora iz člena 12 Okvirnega sklepa 2002/584, da so ta nacionalna zakonodaja, zakonodaja Unije in sodna praksa na tem področju dostopne ter da ni na voljo nobenega indica o tem, da bi se ta nacionalna zakonodaja uporabljala samovoljno. Zato je treba zgolj preučiti, ali sta za navedeno nacionalno zakonodajo značilni jasnost in predvidljivost, ki se zahtevata v zvezi s pravili o trajanju pripora osebe, kakršna je TC, na Nizozemskem do njene predaje v okviru izvršitve evropskega naloga za prijetje.
- 62 V zvezi s tem je treba najprej poudariti, da člen 12 Okvirnega sklepa 2002/584 določa, da kadar je oseba prijeta na podlagi evropskega naloga za prijetje, izvršitveni pravosodni organ v skladu z zakonodajo izvršitvene države članice odloči, ali bo oseba ostala v priporu, in da je ta oseba lahko kadar koli začasno izpuščena na prostost pod pogojem, da pristojni organ navedene države članice z vsemi potrebnimi ukrepi osebi prepreči pobeg.
- 63 Kot je razvidno iz točk 49 in 50 te sodbe, iz sodne prakse Sodišča, na katero je bilo opozorjeno v točkah 54 in 55, izhaja, da kadar je podana resna begosumnost, ki je ni mogoče omejiti na sprejemljivo raven s primernimi ukrepi, s katerimi bi bilo mogoče zagotoviti, da ostanejo izpolnjeni materialni pogoji, potrebni za dejansko predajo zahtevane osebe, kot to meni predložitveno sodišče v obravnavani zadevi, izpustitev te osebe na prostost, čeprav začasna, zgolj zato, ker se je iztekel rok 90 dni od njenega prijetja, ni združljiva z obveznostmi, ki izhajajo iz Okvirnega sklepa 2002/584.

- 64 Poleg tega je Sodišče v točkah od 57 do 59 sodbe z dne 16. julija 2015, Lanigan (C-237/15 PPU, EU:C:2015:474), tudi podrobno navedlo pogoje, ki jih mora izpolnjevati podaljšanje pripora zahtevane osebe prek rokov iz člena 17 Okvirnega sklepa 2002/584 do dejanske predaje te osebe.
- 65 Iz tega izhaja, da so v pravu Unije, kot ga je Sodišče razlagalo v tej sodbi, postavljena jasna in predvidljiva pravila v zvezi s trajanjem pripora zahtevane osebe.
- 66 Dalje, ni sporno, da tudi člen 22(4) OLW določa jasno in predvidljivo pravilo, saj je v njem navedeno, da je pripor zahtevane osebe načeloma *ipso facto* odpravljen že s tem, da se izteče rok 90 dni od njenega prijeteja. V točkah 49 in 50 te sodbe pa je bilo ugotovljeno, da v okoliščinah, kakršne so te v postopku v glavni stvari, Okvirni sklep 2002/584 takemu sistemu nasprotuje.
- 67 V zvezi s tem iz ustaljene sodne prakse Sodišča izhaja, da imajo nacionalni organi, vključno z nacionalnimi sodišči, zaradi zavezujoče narave okvirnih sklepov obveznost skladne razlage nacionalnega prava. Pri uporabi nacionalnega prava morajo ta sodišča, ki so pozvana k njegovi razlagi, to opraviti torej čim bolj ob upoštevanju besedila in namena zadevnega okvirnega sklepa, da se doseže rezultat, h kateremu ta sklep stremi. Ta obveznost skladne razlage nacionalnega prava je dejansko neločljivo povezana s sistemom Pogodbe DEU, ker nacionalnim sodiščem omogoča, da v okviru svoje pristojnosti zagotovijo polni učinek prava Unije, kadar odločajo v sporih, ki so jim predloženi (sodba z dne 29. junija 2017, Popławski, C-579/15, EU:C:2017:503, točka 31 in navedena sodna praksa).
- 68 Načelo skladne razlage zlasti zahteva, da nacionalna sodišča ob upoštevanju celotnega nacionalnega prava in z uporabo načinov razlage, ki so uveljavljeni v nacionalnem pravu, naredijo vse, kar je v njihovi pristojnosti, da zagotovijo polni učinek zadevnega okvirnega sklepa in dosežejo rešitev v skladu z njegovim ciljem (sodba z dne 29. junija 2017, Popławski, C-579/15, EU:C:2017:503, točka 34 in navedena sodna praksa).
- 69 Iz tega izhaja, da je bilo v obravnavani zadevi jasno in predvidljivo, in sicer veliko pred začetkom postopka v glavni stvari, da sta morala predložitveno sodišče in Gerechtshof Amsterdam (pritožbeno sodišče v Amsterdamu) narediti vse, kar je bilo v njuni pristojnosti, da bi zagotovila polni učinek Okvirnega sklepa 2002/584, tako da bi člen 22(4) OLW in obveznost začasne izpustitve na prostost iz te določbe razlagala v skladu s ciljem, ki mu sledi ta okvirni sklep.
- 70 Vendar je bilo v točkah 51 in 52 te sodbe ugotovljeno, da razlaga te nacionalne določbe, ki ju uporabljata predložitveno sodišče in Gerechtshof Amsterdam (pritožbeno sodišče v Amsterdamu), da bi zagotovili skladnost s tem okvirnim sklepom, ne izpolnujeta v celoti zahtev iz tega sklepa. Natančneje, razlaga, ki jo je uporabilo predložitveno sodišče, ni omogočila, da bi se v obravnavani zadevi zagotovila skladnost člena 22(4) OLW z Okvirnim sklepom 2002/584.
- 71 Nazadnje, v zvezi z okoliščinami, na katere je predložitveno sodišče opozorilo v predlogu za sprejetje predhodne odločbe – in sicer da sta tako njegova razlaga člena 22(4) OLW kot sodna praksa Gerechtshof Amsterdam (pritožbeno sodišče v Amsterdamu), najprej, jasni in predvidljivi, dalje, temeljita na različnih pravnih razlogovanjih in, nazadnje, čeprav do tega še ni prišlo, lahko pripeljeta do različnih odločitev – je treba ugotoviti naslednje.
- 72 Kot je generalni pravobranilec navedel v točki 60 sklepnih predlogov, ker predložitveno sodišče in Gerechtshof Amsterdam (pritožbeno sodišče v Amsterdamu) zlasti nimata istega izhodišča pri izračunu obdobja odložitve roka, v katerem morata ti sodišči odločiti o predaji zahtevane osebe, se iztek 90-dnevnega roka lahko razlikuje glede na zadevno sodišče in lahko zato pripelje do različnih trajanj pridržanja v priporu.
- 73 Medtem ko je predložitveno sodišče v obravnavani zadevi razglasilo odložitev 90-dnevnega roka z učinkom od 14. junija 2018, kot je razvidno iz točke 13 te sodbe, pa naj bi navedena odložitev v skladu s pristopom Gerechtshof Amsterdam (pritožbeno sodišče v Amsterdamu) začela učinkovati

17. maja 2018, ker naj bi to sodišče menilo, da mora taka odložitev roka nastopiti takoj, ko se pri Sodišču vloži predlog za sprejetje predhodne odločbe, za katerega se izkaže, da je upošteven za postopek v glavni stvari.

- 74 Poleg tega je treba navesti, da ta različna pristopa spadata v pravni okvir, zaznamovan z nacionalno določbo, ki ni združljiva z Okvirnim sklepom 2002/584, ker, prvič, lahko ta določba pripelje do izpustitve zahtevane osebe na prostost kljub begosumnosti, ki je ni mogoče omejiti na sprejemljivo raven s primernimi ukrepi, s katerimi bi bilo mogoče zagotoviti, da ostanejo izpolnjeni materialni pogoji, potrebni za dejansko predajo te osebe, in drugič, ker različne razlage te nacionalne določbe, ki jih uporabljajo nacionalna sodišča, da bi zagotovila njeno skladnost s tem okvirnim sklepom, ne izpolnjujejo v celoti zahtev iz tega sklepa.
- 75 Iz tega izhaja, da se v zadevi, kakršna je ta v postopku v glavni stvari, osebe, ki so bile na Nizozemskem prijetje z namenom njihove predaje, kakršna je TC, srečajo z določbami nacionalnega prava, in sicer členom 22(4) OLW, in določbami prava Unije, in sicer členoma 12 in 17 Okvirnega sklepa 2002/584, ki med seboj niso združljive, ter z razhajanjem v nacionalni sodni praksi, ki se nanaša na to določbo nacionalnega prava in katere namen je razlaga te določbe, ki bi bila v skladu s pravom Unije.
- 76 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da razhajanje med razlago, ki jo upošteva predložitveno sodišče, in sodno prakso *Gerechtshof Amsterdam* (pritožbeno sodišče v Amsterdamu) ne omogoča, da bi se z jasnostjo in predvidljivostjo, ki se zahtevata s sodno prakso Sodišča, kot je bilo nanjo opozorjeno v točkah 59 in 60 te sodbe, določilo trajanje pridržanja zahtevane osebe na podlagi evropskega naloga za prijetje, ki je bil izdan zoper njo, v priporu na Nizozemskem.
- 77 Ob upoštevanju vseh navedenih preudarkov je treba na postavljeno vprašanje odgovoriti, da
- je treba Okvirni sklep 2002/584 razlagati tako, da nasprotuje nacionalni določbi, kakršna je ta v postopku v glavni stvari, ki določa splošno in brezpogojno obveznost izpustitve zahtevane osebe, ki je bila prijeta na podlagi evropskega naloga za prijetje, na prostost ob izteku roka 90 dni od njenega prijetja, če je podana resna begosumnost te osebe, ki je s primernimi ukrepi ni mogoče omejiti na sprejemljivo raven, in da
 - je treba člen 6 Listine razlagati tako, da nasprotuje nacionalni sodni praksi, ki omogoča pridržanje zahtevane osebe v priporu prek tega 90-dnevnega roka na podlagi razlage te nacionalne določbe, v skladu s katero je navedeni rok odložen, če izvršitveni pravosodni organ bodisi odloči, da pri Sodišču vloži predlog za sprejetje predhodne odločbe, bodisi počaka na odgovor na vprašanje za predhodno odločanje, ki ga je predložil neki drug izvršitveni pravosodni organ, bodisi odločitev o predaji preloži, ker lahko v odreditveni državi članici obstaja dejanska nevarnost nečloveških ali nehumanih razmer v priporu, če ta sodna praksa ne zagotavlja skladnosti navedene nacionalne določbe z Okvirnim sklepom 2002/584 in vsebuje razhajanja, ki lahko pripeljejo do različnih trajanj pridržanja v priporu.

Stroški

- 78 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (prvi senat) razsodilo:

Okvirni sklep Sveta 2002/584/PNZ z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami je treba razlagati tako, da nasprotuje nacionalni določbi, kakršna je ta v postopku v glavni stvari, ki določa splošno in brezpogojno obveznost

izpustitve zahtevane osebe, ki je bila prijeta na podlagi evropskega naloga za prijetje, na prostost ob izteku roka 90 dni od njenega prijetja, če je podana resna begosumnost te osebe, ki je s primernimi ukrepi ni mogoče omejiti na sprejemljivo raven.

Člen 6 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah je treba razlagati tako, da nasprotuje nacionalni sodni praksi, ki omogoča pridržanje zahtevane osebe v priporu prek tega 90-dnevnega roka na podlagi razlage te nacionalne določbe, v skladu s katero je navedeni rok odložen, če izvršitveni pravosodni organ bodisi odloči, da pri Sodišču Evropske unije vloži predlog za sprejetje predhodne odločbe, bodisi počaka na odgovor na vprašanje za predhodno odločanje, ki ga je predložil neki drug izvršitveni pravosodni organ, bodisi odločitev o predaji preloži, ker lahko v odreditveni državi članici obstaja dejanska nevarnost nečloveških ali nehumanih razmer v priporu, če ta sodna praksa ne zagotavlja skladnosti navedene nacionalne določbe z Okvirnim sklepom 2002/584 in vsebuje razhajanja, ki lahko pripeljejo do različnih trajanj pridržanja v priporu.

Podpisi